

Forfatter: Torben Mundbjerg

Titel: Udrag fra Anders Arrebo

Citation: Torben Mundbjerg: "Anders Arrebo", i Torben Mundbjerg: *Anders Arrebo*.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-authors-arrebo-p-shoot-idm140088755824720.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Anders Arrebo

Davidspsalteret blev skrevet til gavn for en kirkelig og en privat sang. *Hexaëmeron* er et læseværk. Blandt danske litterære enkeltværker i det 17. århundrede er det kun Elias Naurs *Golgotha paa Parnasso* (1689) og Anders Bordings avis *Den Danske Mercurius* (1666-77), der i omfang kan måle sig med *Hexaëmeron*. Men til forskel fra Naurs gnistrende passionsepos og Bordings journalistiske lækkerier indtager *Hexaëmeron* en særstilling pga. sin tyngde og sine kunstneriske ambitioner. *Hexaëmeron* er et sprænglærd epos. Det er et held, både for tidligere tiders og nutidens læsere, at teksten er spækket med randnoter, for uden disse ville teksten adskillige steder være komplet uforståelig. Brugen af randnoter er en praksis overtaget fra Resens bibeloversættelse. Arrebo er mester for langt de fleste, men det er ikke til at afgøre hvor mange randnoter udgiveren, Arrebos søn, har indsat. Eposets handling består af verdens skabelse, og er - kort sagt - denne: Tidsrammen følger verdens første uge, hvilket strukturerer eposet sådan at den enkelte dag får hver sit afsnit. Afsnittenes indhold kan i meget grove træk skitseres sådan: 1. dag følger den første materies og lysets skabelse; 2. dag følger himlens og jordens skabelse; 3. dag følger vandenes og floraens skabelse; 4. dag følger stjernernes og planeternes skabelse; 5. dag følger fiskenes og fuglenes skabelse; 6. dag følger landdyrenes og menneskets skabelse. Agerende personer er der næsten ingen af. Fortællingen opretholdes af en fortæller, der til gengæld følger Gamle Testamentes genesis og skabelsesunderet på så klods hold, og i øvrigt er stærkt optaget af at gøre sit vidnesbyrd om skabelsen nærværende, at fortællingen alligevel overskygges af to hovedagenter: Guds - naturligvis - og betragterens.